

[Inge Krogh]

Jeg må sige tak til socialministeren og til de ordførere, der har vist interesse for dette forslag. Specielt vil jeg rette en tak til det konservative folkeparti og til venstre.

Som det er fremhævet af flere ordførere, også af socialministeren, har vi flere gange fremsat dette forslag. Men er der nogen grund til at lade være, når vi mener, at det er noget, der har virkelig betydning for vores samfund?

Hr. Torben Lund efterlyste, hvad vores hensigt var. Vores hensigt er ganske simpelt at skabe bedre forhold for børnefamilierne. Det er ikke vores primære hensigt at få kvinderne hjem til kødgryderne, som man siger, de kødgryder, som man egentlig er fuldstændig afhængige af; der skal være noget i dem, men det kan en mand lige så godt sørge for som en kvinde. Det er ikke vores hensigt, at netop kvinden skal hjem, men jeg vil indrømme, at der er et mønster i vores samfund.

Jeg synes sådan set nok, at der er noget i tiden, i samfundet, der arbejder for forslaget. De fleste mennesker har indset, hvilket socialministeren og mange ordførere gav udtryk for, at det er nødvendigt, at forældre og børn har mere tid sammen. Det bliver efterhånden også stærkt fremhævet af psykologer, at de, der har betalt for vores højere levestandard, er børnene. At børnene betaler, kan man se af vores lidt øgede kriminalitet, husbesættelser osv. Der kan selvfølgelig være mange grunde til det – det skal vi diskutere en af de nærmeste dage – men det er i hvert fald sådan, at en af grundene er, at de unge føler sig rodløse, at de ikke har følt sig som del af en familie.

Det er rigtigt, at første gang talte vi kun om barnets første år, nu har vi talt om årene fra 0 til 3.

Der er talt meget om, at de 13.000 kr., som det bliver om året efter den nuværende regulering, ikke giver nogen valgfrihed. Det er rigtigt nok, det kan sådan set ikke erstatte en hel indtægt, men man må tænke på, at det er skattefrit som alle børnetilskud, og så er der, som det blev fremhævet af en tidligere socialminister, hr. Erling Jensen, da vi havde forslaget til behandling, jo også tale om besparelser på andre måder, når en af ægtefællerne er hjemme. Man får bedre tid til at købe ind, og man ved, der er udgifter ved at arbejde, der er transportudgifter, der er måske ekstra udgifter til påklædning og andre

ting. Besparelserne for den enkelte familie kan godt snige sig op på et betragteligt beløb.

Så er der spørgsmålet om, hvad det vil koste samfundet. Som det blev fremhævet af hr. Torben Lund, er det klart, at hvis man bevarede status quo og udbetalte 13.000 kr. til forældrene til de børn, der passes hjemme nu, så vil de 813 mill. kr. ligge i underkanten. Jeg tror nok, det sniger sig op til en milliard kroner. Det er en klar udgift. Jeg har forsøgt at se på, hvad vore institutioner koster. Det er ca. 40 pct. af vores børn mellem 0 og 13 år, som har brug for vuggestue, børnehave eller fritidshjem, og de refusionsberettigede udgifter dertil er 2,1 mia kr. Men det må sådan set være et minimumstal, idet de børn, det drejer sig om, hovedsagelig er børn, der er i vuggestuer, og vi ved, at vuggestuepriserne ligger højere end priserne i børnehaverne. Som det blev fremhævet af fru Lizzie Lichtenberg, er driften af vore børneinstitutioner meget dyr. Da vi fremsatte et forslag i 1979, fik vi som svar på et spørgsmål at vide, at en plads kostede 23.000 kr. – det var i 1979-kroner, så det vil altså være betydelig mere i øjeblikket – og at anlægsudgifterne også androg godt 20.000 kr. i 1979- penge. Om forslaget som helhed vil give en besparelse, afhænger selvfølgelig af, hvor mange af forældrene der vil benytte sig af at få dette forhøjede børnetilskud, for det er klart, at der bliver en mindre udgift for samfundet, når man går fra en institution til hjemmepasning.

Der er talt meget om, at det ikke er socialt særlig godt, idet det – det må jeg indrømme – ser ud til, at det er familier, man hjælper, ikke så meget den enlige moder. Selvfølgelig kan den enlige moder eller fader vanskeligt benytte sig af det, men der er ikke sagt noget som helst om, at de ikke kan det, hvis de har mulighed for det, men jeg kan godt se, at de ikke har så store muligheder som to forældre, der lever sammen.

Men hvis man vil lave noget for vores børn i samfundet, må man jo begynde et eller andet sted, og vi synes, det er naturligt, at man begynder her, og så siger man straks, at det er dyrt, men næste skridt vil jo så være, at man kan komme med forslag, hvorved den enlige forsørger kan hjælpes.

Fru Yvonne Herløv Andersen sagde, at det ikke var det rette tidspunkt. Nej, hvis vi